

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Myslivecký spolek Skřipov**
sídlem Hrabství 75, 747 41 Skřipov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 117006/2021 ze dne 11. 10. 2021, ve věci uložení opatření ke zjištění nedostatků (snížení početního stavu prasete divokého lovem),

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 117006/2021 ze dne 11. 10. 2021 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 038 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 30. 11. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 117006/2021 ze dne 11. 10. 2021. Uvedeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Opavy č. j. MMOP 86105/2021/12419/2021/ZIPR-HrJ ze dne 1. 9. 2021. Uvedenými rozhodnutími bylo žalobci podle § 61 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, uloženo opatření k odstranění zjištěných nedostatků, a to snížení stavu prasete divokého lovem o 54 ks v honitbě Skřipov-Lán v náhradním termínu do 31. 3. 2022 (žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že snížil počet prasat ze 104 na 54). Žalobce totiž nesplnil povinnost, která mu byla stanovena rozhodnutím Magistrátu Města Opavy v roce 2019, aby v mysliveckém roce 2020 odlovil 185 ks prasete; žalobce však odlovil jen 81 ks prasete.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že počet prasat určených k odlovu byl stanoven toliko matematickým výpočtem bez přihlédnutí k dalším, významným okolnostem a skutečnostem odrážejícím reálný stav populace prasete divokého v honitbě. Žalobce namítal, že navyšování počtu odlovených prasat je neodůvodněné a nereálné, a to jak v rozhodnutí z roku 2019 (které ukládalo žalobci odlovit v roce 2020 185 ks prasat a v roce 2021 172 ks prasat), tak i v napadeném rozhodnutí. Žalobce uvedl, že v letech 2011-2020 se jeho honitba podílela v rámci Opavy na odlovu prasete divokého průměrně 8,5%; v roce 2020 činil podíl 7%. Dále žalobce poukázal na to, že v mysliveckých letech 2019-2020 bylo měsíčně průměrně odloveno 13,5 ks prasete v roce 2019 a 6,8% prasete v roce 2020; v roce 2021 však měl dle původního rozhodnutí odlovit přes 14 ks prasat a navíc dle napadeného rozhodnutí dalších 9 ks, celkem 23 ks měsíčně, což je nerealizovatelné (i s pomocí nečlenů spolku lovcích na povolenku). Žalobce dále poukázal na to, že vzhledem k migraci prasete divokého nelze jeho stav regulovat pomocí opatření uloženého jen jedné z honiteb, ale koordinovat regulaci na vyšší územní úrovni; v nyní projednávané věci přistoupil k regulaci pouze Magistrát města Opavy a to ještě jen ve vztahu k některým honitbám. Prase divoké navíc není v žalobcově honitbě normováno, takže stanovení počtu kusů odlovu prasete divokého administrativním způsobem na tři myslivecké roky dopředu (jak se stalo v rozhodnutí z roku 2019), je nesprávným postupem. Žalovaný měl pro své rozhodnutí opatřit podklady osvědčující skutečný výskyt a početní stavy dotčené zvěře v honitbě a osvědčující realizovatelnost jím ukládaných snížení počtu této zvěře.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 1. 2022 navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobci byla napadeným rozhodnutím nově stanovena povinnost lovu prasete divokého. Honitba Skřipov-Lán nemá stanovené minimální a normované stavy pro pase divoké, neboť tato honitba není schopna takovou zvěř uživit bez škod na zemědělských pozemcích. Přitom žalobce nepopírá výskyt prasete divokého ve své honitbě i ve stovkách ročně, přestože by se tam měla vyskytovat jen sporadicky v rámci migrace z jiných honiteb, kde je normováno. Opatření uložené žalobci je součástí snahy magistrátu vyřešit nežádoucí stav prasete i v okolních honitbách. Stanovená povinnost nijak excesivně nepřekračuje počty, které žalobce běžně uloví dle vlastních tvrzení. Žalobce nemůže

argumentovat tím, kolik prasat běžně odloví, neboť cílem opatření není udržet *status quo*, ale eliminace prasete divokého v jeho honitbě. Žalovaný dále poukázal na to, že novějších odborných poznatků prase nemigruje tak daleko, jak se dříve tvrdilo, a odkázal na posudek „Posouzení stavů a výskytu divokých prasat ve vybraných honitbách ORP Opava“ z 8. 8. 2019, jenž byl podkladem pro původní povinnost odlovu. Orgány státní správy myslivosti vyšly z údajů o ulovené zvěři v honitbě. Žalobce nemůže označovat předem uložené počty za nereálné, ale má zvýšit své úsilí. Žalovaný obdobným námitkám vyhověl v napadeném rozhodnutí, kdy uloženou výši odlovu snížil tak, aby byla reálná. Závěrem poukázal na medializaci škod působených divočáky na Opavsku.

4. Žalobce v replice ze dne 1. 2. 2022 uvedl, že nesplnění povinnosti odlovu neplyne z jeho neochoty, ale nemožnosti splnit matematickým výpočtem stanovené počty odlovu.
5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
6. Ze správních spisů soud zjistil, že rozhodnutím Magistrátu města Opavy č. j. MMOP 111548/2019 ze dne 15. 10. 2019 bylo žalobci uloženo snížit stav zvěře lovem prasete divokého, a to mj. v mysliveckém roce 2020 o minimálně 185 ks a v mysliveckém roce 2021 172 ks. Rozhodnutí nabylo právní moci 13. 11. 2019. Oznámením ze dne 16. 7. 2021 bylo Magistrátem zahájeno řízení ve věci uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků – tj. nesplnění lovu prasete divokého ve výši 185 ks za období 1. 4. 2020 – 31. 3. 2021, jak bylo stanoveno výrokem II. výše uvedeného rozhodnutí z roku 2019. Odloveno bylo jen 81 ks prasete. Rozhodnutím Magistrátu č. j. MMOP 86105/2021 ze dne 1. 9. 2021 bylo žalobci uloženo snížit stav prasete divokého lovem v počtu 104 ks v náhradním termínu do 31. 3. 2022. Počet byl stanoven jako rozdíl mezi uloženým a realizovaným počtem odlovených zvířat ($185 - 81 = 104$). V podání doručením Magistrátu dne 23. 7. 2021 žalobce uvedl, že nařízeného odlovu nebylo možno dosáhnout proto, že došlo k poklesu početního stavu prasete divokého v dané lokalitě, navíc byl rok 2020 semenným rokem pro dub a buk, takže zvěř měla menší potřebu navštěvovat vnadiště k lovu určená. Kvůli pandemii Covid-19 byla zvěř ve zvýšené míře rušena v lese lidmi, kteří ve zvýšené míře navštěvovali přírodu. Proto žalobce požádal o snížení, nejlépe však zrušení nařízeného dodatečného odlovu. V dalším podání ze dne 15. 9. 2021 se žalobce výslovně odvolal proti rozhodnutí ze dne 1. 9. 2021, kdy uvedl, že v honitbě se nenachází ani takový počet zvěře, jaký je určen k odlovu, takže uložená povinnost je nesplnitelná. Skutečný stav nebyl orgánem státní správy myslivosti zjišťován; nebyla zohledněna skutečnost odlovu 162 ks této zvěře v období 1. 4. 2019 – 31. 3. 2020 a 81 ks v období 1. 4. 2020 – 31. 3. 2021. Uvedl, že cílem nemůže být zcela odstranit přítomnost prasete divokého v honitbě. Zopakoval dále argumenty ohledně důsledku pandemie Covid-19 a sníženou potřebu zvěře navštěvovat vnadiště v letech 2020 a 2021. Žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí a doplnit podklady o reálné zjištění početního stavu zvěře, a následně uložit opatření splnitelná jak z pohledu věcného, tak i časového. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že snížil počet kusů prasete divokého určeného k odlovu ze 104 ks na 54 ks.

7. Podle § 39 zákona o myslivosti, vyžaduje-li zájem vlastníka, popřípadě nájemce honebních pozemků nebo zájem zemědělské nebo lesní výroby, ochrany přírody anebo zájem mysliveckého hospodaření, aby počet některého druhu zvěře byl snížen, orgán státní správy myslivosti povolí, popřípadě uloží uživateli honitby příslušnou úpravu stavu zvěře. Nelze-li škody působené zvěří snížit technicky přiměřenými a ekonomicky únosnými způsoby, uloží orgán státní správy myslivosti na návrh vlastníka, popřípadě nájemce honebního pozemku nebo na návrh orgánu ochrany přírody nebo orgánu státní správy lesa snížení stavu zvěře až na minimální stav, popřípadě zruší chov druhu zvěře, který škody působí.
8. Podle § 61 odst. 3 zákona o myslivosti, orgány státní správy myslivosti ukládají rozhodnutím opatření k odstranění zjištěných nedostatků a opatření ke zlepšení; jsou oprávněny v případě nutnosti rozhodnout o omezení užívání honitby do doby odstranění nedostatků nebo jejich příčin.
9. Podle § 50 odst. 3 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i
bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
10. Pokud se týče žalobních bodů, soud předně uvádí, že nemohl přihlídnout k námitkám směřujícím proti rozhodnutí z 15. 10. 2019, neboť toto rozhodnutí nebylo napadeno ani oprávněným prostředkem, ani žalobou, a proto je nadáno presumpcí správnosti. Jakkoli s tímto rozhodnutím napadené rozhodnutí věcně souvisí, nelze prostřednictvím žaloby proti napadenému rozhodnutí zpochybňovat toto dřívější rozhodnutí.
11. Na druhou stranu soud nemohl přihlížet k doodůvodňování napadeného rozhodnutí ve vyjádření k žalobě, nýbrž mohl vycházet pouze z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 592/93-23 ze dne 26. 8. 1994 či rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 32/2006-99 ze dne 28. 3. 2007).
12. Správní orgány stanovily žalobci povinnost snížit stav prasete divokého lovem v náhradním termínu podle § 61 odst. 3 zákona o myslivosti v návaznosti na nesplnění jeho povinnosti uložené mu dle § 39 téhož zákona. Stanovovaly tedy nově povinnost k odlovu, přičemž si byly vědomy souběžné povinnosti k odlovu téhož druhu, stanovené dřívějším rozhodnutím. Bylo proto jejich povinností zjistit ke dni svého rozhodování všechny rozhodné skutečnosti obdobně, jako by rozhodovaly podle § 39, tedy zejména skutečné stavy zvěře a reálné možnosti jejich odlovu v čase. Žalovaný ostatně tím, že zčásti odvolání vyhověl, akceptoval, že není možné stanovit dodatečnou povinnost pouhou matematickou operací (odečet ulovených kusů od počtu kusů nařízených k odlovu). V řízení však neobstatal a v rozhodnutí neuvedl podklady, z nichž by plynula jeho zjištění o stavu předmětné zvěře a možnostech žalobce k jejímu odlovu. A to za situace, kdy žalobce (odvolatel) rozporoval vůbec přítomnost prasete divokého v takovém počtu kusů, který byl určen k odlovu. Žalovaný přisvědčil námitkám odvolatele ohledně ztížení lovu v důsledku zvýšené přítomnosti veřejnosti v lesích kvůli pandemii Covid-19 a v důsledku sníženého výskytu předmětné zvěře na vnadištích. Jakkoli průmět těchto okolností do

kvantity odlovené zvěře není jednoduchý, soudu schází podrobnější úvaha o provázanosti mezi těmito okolnostmi a stanovením konečného počtu zvěře k odlovu v napadeném rozhodnutí v počtu 54 ks. Soud tak shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

13. Soud proto napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.
14. Soud nad rámec nezbytného odůvodnění podotýká, že postup dle § 61 odst. 3 zákona o myslivosti není jedinou možnou reakcí orgánu státní správy myslivosti na nesplnění povinnosti dle § 39 téhož zákona. V případě nesplnění povinnosti k úpravě početního stavu zvěře lovem se nabízí kupříkladu exekuce provedením náhradního výkonu dle § 119 správního řádu. Dřívější myslivecké zákony ostatně s takovýmto postupem počítaly jako s primární reakcí orgánů státní správy myslivosti (srov. § 29 zákona č. 23/1962 Sb., § 26 zákona č. 225/1947 Sb. či § 42 vlád. nařízení č. 127/1941 Sb. z. a n.).
15. Protože v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představuje zaplacený soudní poplatek za řízení ve výši 3 000 Kč a poštovné za dvě zásilky soudu. Výše vynaloženého poštovného nebyla ve spise doložena, soud ho proto přiznal ve výši základní ceny obyčejného ekonomického psaní (19 Kč), kdy tato výše je mu známa z úřední činnosti.
16. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 23. března 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu